

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

ZÂNA FLORILOR DE VÂNT (POEME)

**Eleonora STAMATE
(Tecuci)**

LA STEAUA DE ASEARĂ

Iar plouă,
Plouă nevralgic, peste ziduri,
peste case și peste livezi,
peste copacii tăcuți...
Plouă sporadic,
Peste tandre depărtări,
peste altare...
Neguri cenușii lăcrimează
peste umbre, peste suspine,
peste cuvinte;
Lunecă îngerii în poeme,
în alb și în negru
în haine de toamnă!

Doar rugăciunile treze,
îmi cheamă sufletul
la steaua de seară!
Îmi desfac palmele
și îl primesc pe Dumnezeu,
cu plecăciune,
a mia oară!

DE DORUL TĂU

Ne-am preschimbat în maluri
cu sălcii plângătoare,
am îmbrățișat lutul,
și mălinii târzii
am îmbrăcat timpul
cu diademe de frunze nepieritoare,
Copacilor le-am pus haine arămii,
Am strâns înserările pe umeri,
să nu îi uite sfinții blajini!
De dorul Tău, Doamne,
ne-am preschimbat

În ancore de speranță,
 aducătoare de iubire
 și alinare,
 ne-am ascuns în cuvinte,
 și-n lacrimi de curcubeu!
 Ca-ntr-o floare!

LUMINA LUI

Ca o ploaie de netăceri,
 am ascuns întunericul
 în castane,
 sub frunzi însingurate,
 în doruri de piatră,
 sub negre măști de ceară,
 sub un cer sângeriu,
 printre șoapte și amintiri
 printre ploi,
 printre mestecenii viselor
 pe marginea dintre cuvinte!...
 De prea multă liniște,
 încep a desluși zgomotul
 clopotelor de seară...
 Ele-mi șoptesc: Ți-am adus lumina...
 Domnu' coboară cerul în noi...
 iar Lumina Lui
 ne deschide sufletul,
 a câta oară?

CU TRENUL PRIN LUME

Din ceață, răsare un tren...
 iar noi,
 la jumătate de viață...
 am vrea un loc
 unde crește pelin și mohor,
 acasă...
 Să nu mai vreau
 să mor...
 Când ajung, îi spun mamei
 că am sosit...
 dar, constat că am ajuns
 în altă lume...
 Și mă petrece trenul
 de la ora 10 în alt loc...
 unul cu multe cruci
 și o fântână cu ciutură
 Domnu' e acolo!...

NEDUMERIRE

Mă întreb cu ce diamante
 vei îmbrăca un zâmbet,
 Cu ce fluturi vei mobila

tăcerea verii,
 cu ce brațe vei domoli ploaia,
 cu ce maramă de borangic
 vei împodobi icoana,
 ca din ea, Maica Domnului
 să-mi trimită o lacrimă de rouă
 și de argint!
 Vei ști?!

CE MIROS PLĂCUT!

3

Până și vântul miroase
 a levănțică...
 Florile te urmăresc cu privirea...
 își rup gâtul uitându-se
 după ochii tăi!
 Doar salcia, pe marginea fântâniei,
 a întinerit de-atâta fericire!
 Domnu' treieră valea...
 o umple cu cântecul păsărilor...
 Doamne, ai grijă de levănțică;
 fără ea, golul de sub stele
 nu mai vine
 la spovedanie!
 Și e păcat!

PE CĂRAREA DOMNULUI

Ai ascultat vreodată o piatră
 cum doinește,
 cum plânge
 cum se lasă mângâiată de apa izvorului,
 cum se bucură de liniștea șoaptelor
 cum adoră lumina
 și cum se vaită de întuneric?
 Ele, pietrele, se bucură de caii ce le calcă
 și le trezesc amintiri,
 iar urmele pașilor mei
 le aduc alinare...
 „Doamna noastră iubește lumina”, zic ele
 „nu ne uită niciodată!”
 Noaptea, pe cărări, urmele mele
 Luminează cărarea Domnului!

STATUI RUGINII

În salonul întârziat al toamnei,
 trăiri bicefale se rostogolesc;
 Ce frig polisemantic,
 Ce pustiu anemic se anunță!
 Tremură în altar, zi de zi!
 Trenurile vieții, pe drumuri sigilate
 prea lesne, deraiază...
 Da' umbra statuielor a ruginit!

Epopoea toamnei
 mi-a obosit trupul de ploi
 de frunze dulci-amare,
 Dar, te ascunzi, și e-n zadar!
 Cercul de pământ
 se strânge într-un megalit,
 în noi, doi
 Vibrând neîncetat!

POPAS

4

Curge liniștea peste silabe...
 Toamna își pierde culoarea,
 cu fiecare ploaie
 ce spală mirosurile;
 Cearceafurile surâd sânilor mei
 și așteaptă
 păsările cu zâmbetul
 în evantai!

PLOAIA BOLNAVĂ

Plouă agresiv, plouă peste sentimente,
 Plouă peste valuri... apatic!
 Marinarii, ca niște păsări obosite,
 uneori, ar vrea să te trezească
 și se întreabă:
 „Cum ar fi, dacă un artist adevărat
 ar modela ploaia?”
 Dar... nu există decât unul!
 - Cine-i? întreabă marea?
 - Chiar Dumnezeu!
 - Să plouă, să plouă!...
 Să miroase-a suflet ud!
 și a bob de rouă!

PRINTRE CONSTELAȚII

Poți să smulgi din mine,
 felii de timp,
 să mă azvârli spre cer,
 să rămân în brațele tale...
 Să mă transformi
 într-o constelație...
 Să pictezi lumina,
 să sculptezi DORUL
 într-un câmp de rouă,
 să nu îmbătrânesc niciodată...
 Să chem zeii să-mi cânte
 din flaut,
 iar eu să zbor
 ca un gând,
 pe cer, alegând!...

VARĂ TÂRZIE

Pe brațe ruginii de frunze,
naște cuminte toamna de jar...
Vara își lasă uimită papucii pe deal,
șerpilor în cămăși de zorele!
Un cocoș gulerat, cu iriși tresare,
și vântul, primul musafir,
sărută grăbit
nemărginirea frunzei ce moare,
brațe desculțe ale razelor plânse!
Oprește-te măcar o clipă,
petală sărutată de ceară,
însângerată de-adâncuri,
biciuită de rouă!
Ademnește-mă cu fluturi tomnatici!
Aripile ploii, ce-și uită
palmele tremurânde,
în pântecul timpului,
nasc gânduri verticale în noi,
creștem din lut,
botezați doar de ploi!...

5

POEM BOEM

Mi-am propus să te ascund
într-un cântec,
într-un val de dor,
De va fi iarnă,
în stări polare...
izvoare reci vor plânge
în depărtări tăcute,
iar eu... un biet poem,
pe țărmașul tău boem,
închid luminile
Și-ți jur că te aștept...
Promit!

NINGE

Milenii albastre ning
peste ochii speranțelor,
peste triluri de rapsodii,
peste colindele,
din psalmii cumiți;
Lumina inundă turnul visării;
Imnul tăcerii țese
perdele argintii...
Atâta iarnă crește în noi, Doamne,
iarnă albastră...
cu flori de gheață
pe la ferestre!...
Neaua din visele copilăriei
când alegam, cântam

și eram fericiți!

DECEMBRIE CU AROMĂ DE VANILIE

Nori fanatici, năluci alunecoase
 metal ascuțit
 Asfalt pământiu,
 iar printre case se leagănă
 fumul subțire al coșurilor nemăsurate;
 O altă noapte tremură în așteptare,
 E iarnă, vezi? se va lăsa ceața
 Și va cerne burnița maladivă
 peste cartier,
 Vom măsura ceasurile de iarnă,
 Vom aștepta liniștea să se
 prelingă peste orașul
 care își numără săniile
 și bulgării,
 copiii ce au adormit și visează
 că Domnul le va aduce bucurii,
 dulciuri cu aromă de vanilie,
 cadouri cu suflet...
 Mii de rugăciuni!

6

ÎNTR-O ZI

De cum ne naștem, liberi, cumiți,
 învățăm să conjugăm verbul „a muri”
 Trăim murind în fiecare clipă...
 Goi, pe dinăuntru
 ne cresc muguri pe dinafară,
 ca niște măști ancestrale,
 cu piepturi de aramă!
 Eliberează-mă, Doamne, de
 nevoițe, de nedorințe,
 Zidește-mă într-un poem,
 cu gratii oțelite,
 Și învață-mă să conjug
 verbul „a trăi”,
 jocul de-a viața,
 anticamera morții,
 într-o zi... dimineața!

O ALTĂ SĂRBĂTOARE

Spre ziuă, țipătul pescărușilor lovește în fereastra memoriei
 Când desenau pe portativ, ochiul fugii lui Bach
 ca-ntr-o expoziție de meduze solare...
 Fuioare de curcubeu se destramă;
 Triluri peste triluri,
 nefinitul zborului, în hore-mpletite, de poveste
 mă ademenește...
 În pragul poemelor am îngropat
 Cheia sub pleoapele mele,

Încărcate cu amiezi...
 Albastră mi-e inima de orizonturile
 printre care mă furișez
 ca un condor spre libertate;
 De dragul cerului, vezi...
 iar zboară porumbeii!...
 Lumina le sporește înaltul!...
 Sinele sufletului se logodește
 cu veșnicia!...
 De-atâta fericire, vitraliile se bucură!
 E sărbătoare!

7

ATUNCI

Când vei ajunge pe planeta 22,
 du vestea asta ...
 În casa unei familii,
 a poposit cuvântul,
 iar de acolo,
 se vede un oraș
 cu un lampadar,
 un calculator,
 și un tablou!
 Copacii din tablou
 au inima colorată!
 Este inima ta,
 din cercuri concentrice!
 Iar o artistă s-a urcat,
 pe cel mai înalt copac,
 să mângâie cerul,
 să se culeagă pe sine,
 Dar, deodată, frunzele de sub ea,
 au început să ardă...
 de prea multă iubire!...

LA ORA ORHIDEELOR

Să rătăcim pe o insulă
 fără nume...
 Știi... este în mijlocul oceanului,
 la ora orhideelor,
 ele, acum, înfloresc...
 iar noi vom locui
 într-un fulger de clipe...
 Voi purta rochia mea de joi
 pe ea se retrag, în taină,
 valuri turcoaz...
 ce murmură nedumeriri,
 și te vor întreba
 câte veacuri de lumină
 ai numărat?...
 Eu îți voi lăsa pagina
 pe care mă vei găsi,
 dincolo de poeme...

în glas!..

RUGĂMINTE

Unește-mă Doamne, cu linia orizontului,
ca să fiu cât mai aproape de imima Ta,
Noaptea, seamănă stele de chihlimbar
la fereastra sufletului meu, ce Te cauță
și Te așteaptă cu brațele deschise,
ca niște suflete gemene!

8

DORINȚĂ

Hai să fii zâna florilor de vânt,
să te ascund în cuvânt!
Să zburăm până la stele...
Să îmi atingi mâinile, cu mângâieri
de primăvară,
și aripile îngerilor în zbor...
dar...lasă-mi zâmbetul...
Doar, toamna, cheamă-mi
frunzele...castanele...
și ele, ca niște ochi de pisică bătrână,
să cadă pe caldarâm,
ca-ntr-o mare de nopți
cu lună plină..
spre amurg...

LA O CANĂ DE CEAI

S-a furișat înserarea într-o cană de ceai
și-n aburul lichidului parfumat
întrevăd o balerină ce tremură
sub briza unui fluture,
ce aleargă printre biserici vechi,
sub băncile bătrâne din parc,
doar vara visezi că valsezi
cu puful păpădiilor,
cu buruienile de pe calea ferată
părăsită, cu marfarele ruginite
Ce așteaptă un nou vis să se nască
în gara fără sală de așteptare
și casă de marcat sentimente!

CU VIOARA LUI RIEU...

Gem amintirile...
mi s-au furișat
într-o coajă de nucă!
Și le șopteam:
Lăsați-mă să-mi fie dor
de voi,
Să vă aduc câte o floare
de trifoi,

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 8 (24)/ AUGUST 2022

Uneori, visez dealul necosit
Cum mă cheamă...
Și-mi dezmiardă fruntea
cu mângâierile toamnei...
Când la încheieturile vremii
Se ofilesc florile dorului
Ce liniște!... auzi?
La debarcader, se aude
vioara lui Rieu!...
Ce vals frumos, este uneori viața!
Și ce repede zboară clipele!
-Tu le simți?, le auzi?!